

POSTANOWIENIE

Dnia 14 czerwca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z powództwa Miasta Stołecznego Warszawy
przeciwko J. O.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 14 czerwca 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie
z dnia 4 marca 2015 r., sygn. akt I ACa 1412/14,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od powódki na rzecz pozwanego kwotę 3600 (trzy tysiące sześćset) złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W niniejszej

sprawie powodowie wnieśli skargę kasacyjną, w której nieprawidłowo powołali zaskarżone orzeczenie, co dostrzeżono w odpowiedzi na skargę, wnosząc o jej odrzucenie. Wówczas skarżący wystąpili z pismem o zgodę na uzupełnienie skargi, a gdy zgodę tę otrzymali, ponownie nieprawidłowo wskazali zaskarżone orzeczenie. Dopiero w kolejnym piśmie „udało im się” prawidłowo wskazać orzeczenie. Ponieważ mamy do czynienia z profesjonalnym powodem, który zawiera wiele umów o użytkowanie wieczyste (m.st. Warszawa) i ma profesjonalną obsługę prawną, to tego rodzaju niedbalstwo może rzeczywiście skłaniać do odrzucenia skargi. Niewątpliwie pewnym usprawiedliwieniem jest to, że między stronami toczyło się więcej postępowań, z których część dotarła do Sądu Najwyższego i wszystkie zakończyły się odmową przyjęcia skargi do rozpoznania, choć skargi były składane przez obie strony (I CSK 324/15, I CSK 454/14, I CSK 936/14). W uzasadnieniu postanowienia w sprawie I CSK 324/15 wskazano, że „W orzecznictwie wyjaśniono jednak, że istotne zagadnienie prawne w wyżej przedstawionym rozumieniu stanowi przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, jeżeli jego rozstrzygnięcie jest niezbędne do rozpoznania sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 29 kwietnia 2001 r., I PKN 33/01, OSNP, nr 9, poz. 28, i z dnia 4 lipca 2003 r., III CK 120/03, nie publ.). Tymczasem tego wymagania nie spełnia przedstawione przez skarżącego istotne zagadnienie prawne, dotyczące kwestii uregulowanego w art. 78 ust. 1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (tekst jedn. Dz. U. z 2015 r., poz. 1774 – dalej: „u.g.n.”) doręczenia przez organ wypowiedzenia wysokości opłaty z tytułu użytkowania wieczystego i jego skutków oraz kwestii znaczenia w postępowaniu zainicjowanym przez użytkownika wieczystego na podstawie art. 78 ust. 2 u.g.n. wysokości opłaty rocznej określonej w wypowiedzeniu. Kwestie stanowiące przedmiot istotnego zagadnienia nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, ze względu na wskazaną przez Sąd – co skarżący pomija – przyczynę uznania wypowiedzenia wysokości opłaty z tytułu użytkowania wieczystego za bezskuteczne, a mianowicie objęcie wypowiedzeniem jedynie części nieruchomości oddanej w użytkowanie wieczyste (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 15 maja 2013 r., III CZP 24/13, OSNC nr 12, poz. 138).”. Jest to szczególnie ważne postanowienie w kontekście badanej sprawy, ponieważ dotyczyło drugiej działki

składającej się na wspólną nieruchomość księgową, co do której w taki sam sposób złożono wypowiedzenie wysokości opłaty rocznej. Tam również w zaskarżonym wyroku sąd II instancji podkreślił, że nie jest dopuszczalna aktualizacja wysokości opłaty rocznej co do jednej z kilku działek stanowiących jedną nieruchomość księgową. W niniejszej sprawie jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wskazano występowanie na jej tle trzech istotnych zagadnień prawnych. Pierwsze ma dotyczyć tego, czy skuteczne jest oświadczenie o wypowiedzeniu wysokości opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego, gdy jest kilku współużytkowników, a jeden jest właściwym adresatem co do udziału oraz spadkobiercą co do udziału innego współużytkownika wieczystego. Drugie odnosi się do tego, od jakiej daty spadkobierca udziału w prawie użytkowania wieczystego może być adresatem oświadczenia o wypowiedzeniu wysokości dotychczasowej opłaty rocznej. Trzecie dotyczy tego, czy sąd jest związany nową wysokością opłaty rocznej tylko wówczas, gdy wynika ona z prawomocnego orzeczenia wydanego w toku postępowania zainicjowanego zaskarżeniem wypowiedzenia dotychczasowej opłaty. Abstrahując od oceny tych zagadnień, trzeba podkreślić, że na tle tej sprawy nie uzasadniają one przyjęcia skargi do rozpoznania. Wynika to z faktu, że wypowiedzenie wysokości opłaty rocznej, w świetle uchwały Sądu Najwyższego z dnia 15 maja 2013 r., III CZP 24/13 (OSNC 2013, nr 12, poz. 138), jest w tej sprawie „przedmiotowo” wadliwe, bo nie dotyczy całej nieruchomości – nie mają zatem znaczenia dla rozstrzygnięcia ewentualne rozważania dotyczące „podmiotowej” wadliwości (kto ma być adresatem) czy „merytorycznej” wadliwości (ocena wysokości nowej kwoty). Niezależnie zatem od rozstrzygnięcia wskazanych zagadnień prawnych nie prowadziłyby to do zmiany wyroku w sprawie.

W skardze kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie nie została wykazana żadna z okoliczności wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., dlatego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.

db